

Kapitel 11 (artikel 112) fastslår, at der skal oprettes en forsamling af de stater, der deltager i statuten. Forsamlingen skal primært varetage opgaver i forhold til domstolens organer, men har også funktioner i forhold til deltagerstaterne, eksempelvis i tilfælde af en deltagerstats manglende samarbejde med domstolen eller ved en tvist mellem to eller flere deltagerstater om fortolkningen eller anvendelsen af statuten.

Kapitel 12 (artikel 113-118) indeholder regler om domstolens finansiering.

Kapitel 13 (artikel 119-128) indeholder statutens afsluttende bestemmelser, herunder om bilæggelse af tvister.

4. Gennemgang af statutens enkelte bestemmelser

Præamblen

Præamblen opregner i 11 afsnit statutens baggrund, ramme og formål. Den indeholder ikke bindende bestemmelser, men har betydning for fortolkningen af de enkelte artikler. Præambelen understreger deltagerstaternes ønske om at fremme internationalt samarbejde om at effektivisere retsforfølgning og bekæmpelse af forbrydelser, der vedkommer det internationale samfund som helhed. Dette ønske kommer til udtryk ved oprettelsen af »en uafhængig permanent international straffedomstol i tilknytning til FN-systemet«. Det præciseres, at det fortsat er hver enkelt stats pligt at retsforfølge personer, som er ansvarlige for disse alvorlige forbrydelser, således at domstolen skal supplere national strafferetlig jurisdiktion.

Kapitel 1: Domstolens oprettelse (artikel 1-4)

Kapitel 1 regulerer organisatoriske forhold knyttet til oprettelsen af domstolen. Visse af bestemmelserne bygger på ordninger kendt fra eksisterende internationale domstole, mens andre er nydannelser i lyset af domstolens særlige karakter.

Artikel 1 opretter domstolen som en permanent institution, der skal have beføjelse til at retsforfølge personer for de alvorligste forbrydelser, der vedkommer det internationale samfund som helhed, og skal supplere national strafferetlig jurisdiktion.

Artikel 2 bestemmer, at forholdet mellem domstolen og FN fastlægges i en aftale, der skal godkendes af forsamlingen af deltagerstater og derefter indgås af domstolens præsident på domstolens vegne.

Artikel 3 fastslår, at domstolens sæde skal være i Haag, Nederlandene (»værtsstaten«). Domstolen kan om nødvendigt træde sammen andetsteds.

Artikel 4 om domstolens retlige status og beføjelser fastslår, at domstolen skal være en international juridisk person. Den skal have en sådan retsevne, som er

nødvendig for udøvelsen af dens funktioner og til opfyldelsen af dens formål. Domstolen har adgang til at udøve sine funktioner og beføjelser på enhver deltagerstats territorium og, efter særlig aftale, på enhver anden stats territorium.

Kapitel 2: Jurisdiktion, antagelighed og anvendelig ret (artikel 5-21)

Kapitel 2 fastlægger hvilke sager, herunder hvilke forbrydelser, domstolen kan behandle. Det fastlægges, hvorledes en situation kan henvises til domstolen. Kapitellet omhandler endvidere forholdet til FNs sikkerhedsråd og forholdet mellem domstolens og nationale domstoles myndighed. Endelig reguleres betingelserne for antagelsen af en sag og hvilke retskilder, domstolen kan anvende.

I henhold til artikel 5 har domstolen jurisdiktion med hensyn til folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden og krigsforbrydelser. Disse tre forbrydelseskategorier er defineret nærmere i artikel 6-8. Endvidere nævnes aggression, men det præciseres, at domstolen ikke har jurisdiktion i forhold til denne forbrydelse, før der er opnået enighed om en definition og de betingelser, under hvilke domstolen skal udøve jurisdiktion i denne forbindelse.

Artikel 6 definerer folkedrab. Bestemmelsen opregner fem typer handlinger, der er forbudt både i fredstid og under væbnede konflikter. Bestemmelsen omfatter bl.a. drab, alvorlig skade på legeme eller sjæl og tvangsforflyttelse af børn. Handlingerne skal være begået med forsæt til helt eller delvist at ødelægge en national, etnisk, racemæssig eller religiøs gruppe som sådan. Ved folkedrab er det disse beskyttede grupper, ikke individerne som sådanne, der anses for ofre. Definitionen i artikel 6 er stort set identisk med artikel 2 i FN-konventionen af 9. december 1948 om forebyggelse af og straf for folkedrab. Samme definition anvendes endvidere af de to krigsforbrydertribunaler for det tidligere Jugoslavien og Rwanda. Folkedrabskonventionen har på det nærmeste universel tilslutning og anses i det væsentlige som udtryk for international sædvaneret. Af forarbejderne til folkedrabskonventionen fremgår, at hensigten var at værne om »stabile« grupper, hvor tilhørsforholdet til gruppen blev bestemt ved fødslen. Dette står i modsætning til mere mobile grupper, som en person kan blive medlem af gennem frivillig tilslutning, eksempelvis politiske grupper.

Artikel 7 definerer forbrydelser mod menneskeheden. I artiklen er 11 typer handlinger beskrevet som forbrydelser mod menneskeheden, der er forbudt både i fredstid og under væbnede konflikter. Bestemmelsen